

РЕШЕНИЕ

№ 6677

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 01.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Станимира Друмева

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **8253** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на У. Ят Х., гражданин на Китайска Народна Република, [дата на раждане] , притежаващ паспорт № K06144156, издаден на 23.05.2017 г от Имиграционен департамент - Х. К., валиден до 23.05.2027 г., подадена чрез адвокат Д. от АК - П., против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") от 30.07.2021 г., издаден от А. Г. на длъжност първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ в генералното консулство на Република България в [населено място], Китайска Народна Република.

Жалбоподателят оспорва отказа за издаване на виза за дългосрочно пребиваване като незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗЧРБ, както и води до засягане на негови основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), а именно прогласената в чл. 14 от ЕКПЧ забрана за дискриминация. Сочи, че през месец май е взел решение да инвестира в българско търговско дружество [фирма] предвидената в чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ по действащата към онзи момента редакция на ЗЧРБ сума, с намерението да се установи трайно в Република България и е закупил 128 206 акции на обща стойност 511 296 евро или 1 000 006,80 лева от горепосоченото търговско дружество, търгувано на българския регулиран пазар. За да установи обстоятелствата по извършената инвестиция е подал в Българска агенция за инвестициите всички необходими

документи, уредени в действащия тогава Правилник за прилагане на ЗЧРБ. Получил е удостоверение № 108/09.07.2020 г., издадено от Б., че от страна на заявителя е вложена сума в акции в българско търговско дружество, съгласно изискванията на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ и чл. 39, ал. 1, вр. ал. 6, т. 1 от ППЗЧРБ със срокът на удостоверението до 9.01.2021 г. и в този период е следвало да подаде останалите изискуеми документи в Генералното консулство на Република България в [населено място], Китайска Народна Република, за да се сдобие с виза вид „D“. Жалбоподателят твърди, че е бил възпрепятстван от наложените в онзи период ограничителните мерки, свързани с Covid 19, поради което е успял да довърши процедурата по подаване на документи едва на 30.06.2021 г., когато е имал възможност да пътува до Китайската Народна Република. Междувременно, на 12.03.2021 г. в бр. 21 на Държавен вестник, изискуемият размер на инвестицията е увеличен от 1 000 000 лева на 2 000 000 лева. Жалбоподателят счита, че с обжалвания акт административният орган е засегнал неговите основни права и свободи, тъй като не е съобразил всеобхватно неговата ситуация и засягането му от ограничителните мерки, свързани с Covid 19, което счита за дискриминационно, съгласно чл. 14 от ЕКПЧ, тъй като препятства правото му да се възползва от възможността за дългосрочно пребиваване в държава, в която вече е извършил инвестиции поради променена процедура в ситуация на световна пандемия. Пред съда жалбата се поддържа от адв. Д.. Отбелязва, че съгласно изричната норма на ЗЧРБ отказът от издаване на виза се жали пред Административен съд София - град. Предпоставката за обжалване е нарушение на ЕКПЧ, което в случая е налице, поради което е депозирана жалба пред компетентния съд. Дискриминацията се изразява в това, че предпоставките за издаване на визи за дългосрочно пребиваване са били налице към датата, на която доверителят ѝ се е снабдил с документ за направената инвестиция, след което поради ковид кризата е било невъзможно да подаде документи за издаване на виза вид „D“ и в последствие Генералното консулство на Република България в Ш. е отказало издаването на такава виза, на основание че не са налице предпоставките, защото законът междувременно е бил изменен. Подчертава, че общоизвестен принцип в правото е, че освен ако не е предвидено друго изрично, действието на измененията в нормативните актове има сила занапред, което означава, че лицата не могат да бъдат поставени в по-неблагоприятно положение от това, в което са се намирали преди изменението на закона. Предвид извънредното положение, което предвиди мораториум за спиране на всички спорове, имайки предвид, че жалбоподателят е отговарял на изискванията и обективно не е могъл да си подаде документите заради затварянето на всички административни органи, счита за дискриминационно да се постанови отказ шест месеца по-късно, на основание нова нормативна уредба, въз основа на която срокът за упражняване правата му е спрял. По изложените съображения моли съда да постанови съдебен акт, с който да уважи жалбата и да отмени постановения отказ за издаване на виза. Претендира присъждане на направените по делото разноски. Представя писмена защита.

Ответникът – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Китайска Народна Република, чрез юрк. В., оспорва жалбата като недопустима, а по същество като неоснователна. Счита, че не е доказано твърдението за нарушени права по ЕКПЧ, поради липсата на житейска свързаност на чужденеца с Република България. Пояснява, че заявленията за издаване на визи се разглеждат по специален нормативен ред, при много строги правила. Получаването на визи не е субективно право на нито един чужд гражданин, а е правна възможност.

Държавата не дължи каквото и да било поведение на чужденците. Към датата на инвестицията през месец май 2020 г. нито една държава, особено пък Република България, не е могла да гарантира кога точно ще бъдат отворени границите. Счита, че инвестицията е направена във време и при знанието на чужденеца, че светът се намира в пандемия. Искането от съда е да прекрати съдебното производство поради недопустимост на жалбата на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, а в условията на евентуалност, да отхвърли същата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят У. Ят Х., гражданин на Китайска Народна Република, е взел решение да инвестира в българско търговско дружество [фирма] по реда на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ с намерението да се установи трайно в Република България и е закупил 128 206 акции на стойност 511 296 евро или 1 000 006.80 лева от търговското дружество, търгувано на българския регулиран пазар. С цел получаване на постоянно пребиваване в страната и установяване на обстоятелствата по извършената инвестиция, през месец май 2020 г. е подал в Българска агенция за инвестициите необходимите документи по действащия ППЗЧРБ.

Издадено му е удостоверение изх. № Б.-ЗЧРБ-108/09.07.2020 г. от Българска агенция за инвестициите (Б.), с което е удостоверено, че от страна на заявителя е вложена сума в акции в българско търговско дружество съобразно изискванията на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ и чл. 39, ал. 1, вр. ал. 6, т. 1 от ППЗЧРБ, като е деклариран произхода на средствата съгласно разпоредбите на ЗМИП. В същото е посочен и срокът на удостоверението - шестмесечен или до 9.01.2021 г.

На 30.06.2021 г. жалбоподателят е подал заявление в Генералното консулство на Република България в [населено място], Китайска Народна Република, за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“.

Видно от представеното по делото писмо с рег. № 10512/23.09.2021 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), в изпълнение на изискванията по глава II, чл. 3, ал. 3 от Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, е предоставено становище до дирекция „Миграция“ - МВР с рег. № М-6893/15.07.2021 г., че ДАНС не разполага с данни лицето да представлява заплаха за националната сигурност, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Видно от представеното по делото писмо с рег. № 536400-22713, екз. 2/29.09.2021 г., дирекция „Миграция“ - МВР е изразила отрицателно становище относно искането за издаване на дългосрочна виза на жалбоподателя, тъй като удостоверителният документ от Б. по отношение на жалбоподателя не отговаря на изискванията на изменението на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ, публикувано в ДВ, бр. 21 от 12.03.2021 г.

По подаденото заявление е издаден оспореният в настоящото съдебно производство отказ от 30.07.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) от А. Г. на длъжност завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], К., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, след като е прието, че апликантът не отговаря на условията на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ, тъй като акциите, които дружеството е търгувало на българския регулиран

пазар не са на стойност не по-малко от 2 000 000 лева. Актът е връчен на жалбоподателя на 30.07.2021 г. Жалбата до съда е подадена на 12.08.2021 г.

При тази установена по делото фактическа обстановка съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, против подлежащ на съдебен контрол акт, от активно легитимирана страна до компетентния да разгледа спора съд, поради което е процесуално допустима.

Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на жалбата на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10 а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9 а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

В случая чужденецът е поискал издаването на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") по чл. 9 а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като в жалбата до съда и по същество претендира засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ, а именно прогласената в чл. 14 забрана на дискриминацията. Извършил е вложение на инвестицията през 2020 г. съгласно действащата към този момент разпоредба на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ (ДВ, бр. 101 от 2019 г.) - над 1 000 000 лв. чрез придобиване на акции на български търговски дружества, търгувани на български регулиран пазар. С изменението на цитираната разпоредба с ДВ, бр. 21 от 2021 г., изискващо извършването на инвестиция чрез придобиване на акции или облигации на български търговски дружества, търгувани на регулиран пазар, на пазарна стойност не по-малка от 2 000 000 лв., не се урежда изрично правното положение на лицата, извършили инвестицията преди влизане в сила на изменението, т. е. действа занапред. Поради това, основателно е възражението на жалбоподателя, че влязлата в сила разпоредба и по отношение на вече извършените инвестиции инвеститори поставя последните в по-неблагоприятно третиране от други, извършили инвестиции по същото време и при същите условия, без наличие на нормативна уредба, уреждаща подобно тълкуване.

Следва да се отчетат и ограничените пътувания от и към Китайска Народна Република по време на пандемията. По данни на общественодостъпни източници, каквито са официалният сайт на МВНР, както и страницата на посолството на Китайската Народна Република, в релевантния период МВНР е определило Ниво 3 на риск като препоръчва на гражданите да не предприемат пътувания за известен период до Китай. На същата страница на МВНР е отбелязано, че във връзка с разпространението на COVID-19 в континентален Китай, считано от 28 март 2020 г. е наложена забрана за влизане в страната, като е отменена валидността на всички издадени до тази дата визи, както и на всички валидни разрешения за пребиваване. Преустановено е действието на всички безвизови транзитни режими. Ограничени остават възможностите за пътуване до и от Китай, поради което е препоръчано на българските граждани да се въздържат от пътуване, да се информират подробно за актуалната обстановка в страната от официални източници, а по отношение на визовия режим и необходимите документи да потърсят съдействие и информация от най-близкото китайско дипломатическо или консулско представителство.

Видно от интернет страницата на посолството на Китайската Народна Република в Република България от 03.11.2020 г., за пътуване до и от Китай са необходими

няколко теста, както и поставянето под карантина за 14 дни. Посолството в България отново напомня на онези, които възнамеряват да заминат за Китай да обмислят риска от епидемията и разходите за пътуване и да не пътуват, освен ако е абсолютно необходимо. Наложените извънредни мерки и ограничения съдът приема като кореспондиращи с посоченото в жалбата обективна невъзможност на жалбоподателя да замине до родината си и да подаде необходимите документи за издаване на виза в срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган - завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Китайска Народна Република, който съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, със заповед № 18/24.10.2017 г., във вр. със заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи в съответствие с чл. 9г, ал.1 от ЗЧРБ, е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва (съобщава) откази за издаване на виза, в законоустановената писмена форма. Съдържа фактически и правни основания за неговото издаване - мотивиран с основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, след като от фактическа страна органът е приел, че заявителят не отговаря на условията на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. "а" от ЗЧРБ, тъй като акциите, които дружеството е търгувало на българския регулиран пазар не са на стойност не по-малко от 2 000 000 лева.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените.

При извършената проверка относно материалната законосъобразност на акта, съдът намира, че същият е издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 9 а, ал. 2 от ЗЧРБ, видовете визи са: т. 1) за летищен транзит (виза вид "А"); т. 3) за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"; т. 4) за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Процедура е регламентирана в Правилника за прилагане на ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), а основанията за отказ са посочени в чл. 10, ал. 1, т. 1 - т. 26 от ЗЧРБ.

В глава четвърта, раздел I от НУРИВОВР е уредено производството по разглеждане на заявленията за издаване на визи и срокове за вземане на решения по тях от дипломатическите и консулските представителства, като разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от същата гласи, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересованото лице. Според чл.

30, ал. 1 от НУРИВОВР, искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България.

В случая административното производство по издаване на оспорения административен акт е започнало с подаденото от жалбоподателя на 30.06.2021 г. заявление в Генералното консулство на Република България в [населено място], Китайска Народна Република, за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“.

Съгласно чл. 25, ал. 1 от АПК, датата на започване на производството е датата на постъпване на искането в компетентния административен орган, в който то е подадено. Към момента на подаване на искането е в сила изменението на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ с ДВ, бр. 21 от 2021 г. В относимата към казуса редакция разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците извършили инвестиция или увеличили инвестицията си чрез придобиване на акции или облигации на български търговски дружества, търгувани на регулиран пазар или многостранна система за търговия в Република България, на пазарна стойност не по-малка от 2 000 000 лв. В отменената редакция, на която се позовава жалбоподателя, разрешение за постоянно пребиваване са могли да получат чужденците извършили инвестиция или увеличили инвестицията си чрез придобиване на акции или облигации на български търговски дружества, търгувани на регулиран пазар или многостранна система за търговия в Република България, на пазарна стойност не по-малка от 1 000 000 лв. Несъобразявайки новите изисквания, жалбоподателят е подал искането си, ведно с удостоверителен документ от Б., от който е видно, че размерът на неговата инвестиция не съответства на изискванията на приложимата редакция на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ, а именно в размер не по-малък от 2 000 000 лева. Ето защо, обосновано административният орган е приел, че към датата на подаване на искането апликантът не доказва достоверно условията на заявеното от него пребиваване и е разпоредил отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, съгласно която влизане в страната се отказва на чужденец, който не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Законосъобразна е преценката на административния орган досежно основателността на искането към този момент, а именно след влизане в сила на редакцията на ЗЧРБ, обн. ДВ, бр. 21 от 12.03.2021 г.

С оглед изложеното законосъобразно е прието, че изискването на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ не е било изпълнено от жалбоподателя към момента на подаване на искането, поради което постановеният отказ на

това основание е законосъобразен. Не са налице отменителни основания по чл. 146, т. 1 - 5 от АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размерна 100 лв., определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, I-во отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. Ят Х., гражданин на Китайска Народна Република, [дата на раждане] , против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") от 30.07.2021 г., издаден от А. Г. на длъжност първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Китайска Народна Република.

ОСЪЖДА У. Ят Х., гражданин на Китайска Народна Република, [дата на раждане] , притежаващ паспорт № K06144156, издаден на 23.05.2017 г от Имиграционен департамент - Х. К., да заплати на Министерство на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева за настоящата инстанция.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: